

എരിയുന്ന ജീവിതങ്ങളുടെ നവോത്ഥാനചരിത്രനിർമ്മിതി

ഡോ.പ്രമോദ് കുമാർ ഡി.എൻ.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

നവോത്ഥാനകാല ചരിത്രത്തിലെ വിട്ടുപോയ ഇടങ്ങൾ പൂരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നോവലാണ് "എരി". ഇതിലെ ആഖ്യാതാവായ ഗവേഷകൻ ഉത്തരാധുനികകാലത്തിന്റെ സ്വത്വവാദ നിലപാട് പുലർത്തുന്ന ആളാണ്. അതേസമയം നവോത്ഥാന കാലത്തിന്റെ സാങ്കല്പിക ചരിത്രം എരി എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ ഈ സ്വത്വവാദ നിലപാട് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അതിന്റെ പ്രയോഗ രീതിയും ആഖ്യാനവും മനുഷ്യത്വം എന്ന ബൃഹദാഖ്യാനത്തെ അധഃസ്ഥിതപക്ഷത്തുനിന്ന് പുനർ നിർമ്മിക്കുന്നു. ജാതീയമായ കൂടിക്കലരലുകളും സംഘബോധവും മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു. ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, അറിവ്, സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം ,ആചാരങ്ങൾ തുടങ്ങി നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രശ്നമേഖലകളെ ഈ നോവൽ ഗുണപരമായി അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ എരി എന്ന നവോത്ഥാന നായകനെ സംഭാവന ചെയ്തുകൊണ്ട് നിലവിലെ ചരിത്രത്തെ ഇവിടെ സാങ്കല്പികമായി പുനർ നിർമ്മിക്കുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

കേരളീയനവോത്ഥാനം - -സാങ്കല്പികചരിത്രനിർമ്മിതി -സ്വത്വവാദം -ദളിതിസം - ജാതിവ്യവസ്ഥ- അറിവ് - ചരിത്രപുനർനിർമ്മിതി

സ്ഥലത്തിലൂടെയും കാലത്തിലൂടെയും സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്പെറൽ ഘടനയാണ് ചരിത്രത്തിനുള്ളത്. അതിൽ ബലവത്തായ സ്പെറൽ വളയങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു കാണുകയും ദുർബലമായവ അദൃശ്യമാവുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ നിലവിലുള്ള അധീശവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പ്രവർത്തനം ഈ ദൃശ്യതയെയും അദൃശ്യതയെയും നിർമ്മിക്കുന്നു. ചില അദൃശ്യതകൾ ഈ ശക്തിയെ കാലത്തിലൂടെ മറികടക്കുന്നു. അദൃശ്യമായി നിൽക്കുന്ന അനേകം

ചെറുവളയങ്ങളാണ് ശക്തമായവയെ നിർമ്മിക്കുകയും ദൃശ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പരിസരത്തിൽ നിന്ന് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം അദൃശ്യ വളയങ്ങളെ തിരയുന്ന പ്രവണത സമകാല ചരിത്രചിന്തകളിൽ പ്രബലമായിത്തീരുന്നത് കാണാം. ശ്രീനാരായണഗുരു ,അയ്യങ്കാളി, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്നിങ്ങനെ ചരിത്രത്തിൽ മാറ്റാനാകാത്ത വിധം അടയാളപ്പെട്ട് കിടക്കുന്ന പേരുകളോടൊപ്പം പൊയ്ക്കയിൽ യോഹന്നാൻ, തൈക്കാട് അയ്യ,വൈകുണ്ഠസ്വാമികൾ, ആറാട്ടുപുഴ വേലായുധപ്പണിക്കർ തുടങ്ങി അനേകം പേരുകൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ദൃശ്യതയിലേക്ക് കടന്നു വന്നു. അതേസമയം പ്രമുഖധാരയുടെ ബദൽ ആഖ്യാനങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ പേരുകൾ ഉയർത്തുന്ന ചിന്തകളും ഉണ്ടായി. പ്രദീപൻ പാമ്പിരികുന്ന് ഇത്തരത്തിൽ നാരായണ ഗുരുവിന്റെ സ്ഥാനപ്പെടൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട് (കേരളീയനവോത്ഥാനം ആരുടെ ഭാവനയാണ്).നവോത്ഥാനം ഒറ്റയ്ക്ക് പൊട്ടി മുളയ്ക്കുന്ന ഒന്നല്ല എന്നും അതൊരു തുടർച്ചയാണ് എന്നും നാരായണ ഗുരുവിൽ വൈകുണ്ഠസ്വാമികളുടെയും തൈക്കാട് അയ്യയുടെയും പ്രതിധ്വനികളുണ്ട് എന്നും അംഗീകരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അതൊരു വൻ മുഴക്കമാക്കി, സംഘടനാശക്തിയാക്കി മാറ്റിയതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പങ്ക് നിഷേധിക്കാനാവില്ല. വൈവിധ്യങ്ങളും സങ്കീർണ്ണതകളും നിറഞ്ഞ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ ഗുണപരമായ സംഘർഷങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തബിന്ദുക്കൾ ആയിരുന്നു , സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ പഴക്കമുള്ള ഒരു അധീശവ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത മുഖങ്ങളായിരുന്നു ഈ പേരുകൾ എല്ലാം എന്ന വസ്തുത ആവർത്തിച്ച് ഓർമ്മിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു .

ഇത്തരം വസ്തുതകൾ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് പ്രദീപൻ പാമ്പിരികുന്നിന്റെ ‘എരി’ എന്ന നോവലിലെ സാങ്കല്പികചരിത്രനിർമ്മിതിയുടെ സ്വഭാവം പരിശോധിക്കുകയാണ് ഇവിടെ. 2017-ൽ ആദ്യ പതിപ്പായി ഇറങ്ങിയ അപൂർണ്ണവും അതേസമയം പൂർണ്ണവുമായ ഈ നോവൽ, ശ്രീനാരായണഗുരുവിനും മുൻപ് ആത്മബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ

നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അധീശവ്യവസ്ഥിതിയോട് പോരാടിയ, പറയവിഭാഗത്തിൽ പിറന്ന എരി എന്ന നവോത്ഥാനനായകന്റെ സങ്കല്പചരിത്രം രചിക്കുന്നു. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ സന്ദർഭങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും ഇതിലുടനീളം കടന്നുവരുന്നു. എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രത്തിന്റെ പെരുമ്പാതയിൽ നിന്ന് അനുഭവങ്ങളുടെ ഊടുവഴികളിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ച് ഒടുവിൽ ആ പൊതുവഴിയിൽ ലയിക്കുന്ന ഒരു ആഖ്യാനരീതിയാണ് നോവലിന്റെ പ്രമേയത്തെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നത്.

വൈകുണ്ഠസ്വാമിയും അയ്യപ്പ സ്വാമിയും ശ്രീനാരായണഗുരുവും അയ്യങ്കാളിയും ഒക്കെ ചരിത്രപരാമർശങ്ങൾ ആയി നോവലിൽ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. നാരായണഗുരു ജനിക്കുന്നതിനും 36 വർഷം മുമ്പ് ജനിച്ച ഒരാളായാണ് പറയനെരി നോവലിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. നൂറുവയസ്സിന് അപ്പുറം ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. നാരായണഗുരുവിനും മുൻപ് വടക്ക് ഒരു പ്രദേശത്ത് ആത്മബോധമുള്ള ഒരു പറയൻ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നത് അഭിമാനത്തോടെയും വൈകാരികതയോടെയും ആണ് നോവലിലെ ആഖ്യാതാവ് പറയുന്നത്. നോവലിലെ ദുർബലമായ ഘടകമാണ് ഈ വൈകാരികത. അത് പുതുകാലദളിത് സിദ്ധാന്തപരിസരത്തിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്നതാണ്. നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിൽ ദളിത്ജീവിതങ്ങളുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ് ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ജാതിവ്യവസ്ഥ നിയമമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ, രാജാധികാരവ്യവസ്ഥ (ഭരണവ്യവസ്ഥ) അതിന്റെ സംരക്ഷകരായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ തീവ്ര സംഘർഷങ്ങളാണ് അതിനെ സജീവമാക്കുന്നത്. സാമുദായിക പോരാട്ടങ്ങൾ ആയിരുന്നെങ്കിലും അവ ഉന്നം വെച്ചത് ജാതിവ്യവസ്ഥ എന്ന ആഭ്യന്തരകൊളോണിയലിസത്തയാണ്. അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ജാതിച്ചിഹ്നങ്ങൾ ഊരിയെറിഞ്ഞ് മനുഷ്യൻ എന്ന മഹാ സങ്കല്പത്തിലേക്കുള്ള വിലയനം ആയിരുന്നു അതിന്റെ കാര്യം. എന്നാൽ ഉത്തരാധുനിക കാലഘട്ടത്തിലെ ദളിതിസത്തിലേക്ക്

എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ അത് ജാതിവിവേചനത്തെ എതിർക്കുകയും ജാതിസ്വത്വത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്ക് സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ദളിതന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ജീവിതവും എരുമദേശീയതയും ആദർശമാക്കുന്ന കാഞ്ച ഐലയ്യയുടെ നിലപാടിൽ (ഞാൻ എന്തുകൊണ്ട് ഹിന്ദുവല്ല: എരുമദേശീയത എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ) അത് സ്പഷ്ടമാണ്. ഇത്തരമൊരു നിലപാടിന്റെ ബാധ എരി എന്ന നോവലിനെയും പൊതിയുന്നുണ്ട്. അതാണ് ആഖ്യാതാവായ ഗവേഷകന്റെ വൈകാരികതയ്ക്ക് പിന്നിലുള്ളത്. അതേസമയം അതിനെ നിഷേധിക്കുന്ന ശക്തമായ അംശങ്ങൾ പഴയ കാലഘട്ടം ആഖ്യാനം ചെയ്യുമ്പോൾ കടന്നുവരുന്നുമുണ്ട്. ഈ നോവലിന്റെ കരുത്ത് അതാണ്. നഷ്ടമായ ചരിത്രങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിലൂടെ ഒരു പുതുചരിത്രനിർമ്മിതിയുടെ വെളിച്ചം ഈ നോവൽ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നു.

ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, തൊഴിൽ, സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം, അറിവ്, ആചാരങ്ങൾ, ജാതിസ്വത്വം, സംഘടന എന്നിങ്ങനെ നവോത്ഥാനകാലം മുന്നോട്ടുവെച്ച സംഘർഷമേഖലകൾ നോവൽ ഏറ്റെടുക്കുന്നുണ്ട്. കത്തിച്ചുവെച്ച പന്തങ്ങൾക്ക് നടുവിലിരുന്ന് കൂട്ടക്കാരെ ചുറ്റുമിരുത്തി “ചത്ത പശുവിന്റെ ഇറച്ചി ഇനി നാം തിന്നുകയില്ല” എന്ന് എരി പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ കൂട്ടക്കാർ അമ്പരന്നു പോകുന്നുണ്ട്. ആ സ്വാഭാവികമായ അമ്പരപ്പിനെ പ്രായോഗികതയുടെ കരുക്കൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് എരി മറികടക്കുന്നത്. അധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ മരിച്ചീനിയും മീനും മൂന്നിൽ വച്ച് ദാനത്തിന്റെയും എച്ചിലിന്റെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ തിരസ്കരിക്കുന്നു. മറ്റൊന്ന് തങ്ങൾക്ക് അറിയാവുന്ന തൊഴിലിന്റെ വിപണന സാധ്യതയാണ്. തങ്ങൾ നെയ്യുന്ന കട്ടയ്ക്ക് വില നിശ്ചയിക്കുകയും അത് ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കുകയും ചെയ്യണം എന്ന നിലപാട് ജോലിയെയും കൂലിയെയും സംബന്ധിച്ച നവോത്ഥാന കാഴ്ചപ്പാടിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നു . ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയായ എരിയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ അയ്യങ്കാളിയും നാരായണഗുരുവും ഒക്കെ സ്വീകരിച്ച വഴിയുടെ ഒരു പൂർവ്വകാലം വരച്ചിടുന്നു. പുഴയിൽ

ഇറങ്ങിയ പറയരെ തടയാൻ വന്ന മേലാളരെ, ഒഴുകുന്ന ജലത്തിന് അയിത്തം ഇല്ല എന്ന് പറഞ്ഞ് തിരസ്കരിക്കുന്നു. അറിവിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് എരി മേലാളർക്ക് സമനാകുന്നു. നാരായണഗുരുവിന്റെ അരുവിപ്പുറപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു സമാനമായി വംശവൃക്ഷം നട്ടു. സ്വസ്ഥദായക്കാരെ സംഘടനാശക്തിയിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കുന്നു.

കൽപ്രതിഷ്ഠയും അറിവിന്റെ ആദിമരവും

1888-ൽ നെയ്യാറിലെ ആഴമേറിയ ശങ്കരൻകുഴിയിൽ നിന്നും മുങ്ങിയെടുത്ത കല്ല് അരുവിപ്പുറത്ത് ശ്രീനാരായണഗുരു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ചോദ്യം ചെയ്ത വന്ന മേലാളരോട്, ഇത് നമ്മുടെ ശിവനാണ് എന്ന് പറയുന്നു. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനും അത് മുന്നിൽ നിന്ന് പുലർത്തിപ്പോന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്കും ഏറ്റു ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രഹരമായാണ് ഈ സംഭവത്തെ ചരിത്രം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. അത് ഗുരുവിന്റെ സാമൂഹികപ്രവർത്തനത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ കരുനീക്കമായിരുന്നു. ആറാട്ടുപുഴ വേലായുധപ്പണിക്കർ 1852- ൽ തന്നെ ശിവപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത നിലനിൽക്കുമ്പോഴും അരുവിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠയുടെ പ്രാധാന്യം കുറയുന്നില്ല. കാരണം അതൊരു സാമൂഹിക വിസ്ഫോടനത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു. അത് ഭക്തിയുടെ പ്രതിഫലനം അല്ല; നിഷേധത്തിന്റെ പൊട്ടിത്തെറിയായിരുന്നു. സന്യാസം തന്നെ നാരായണഗുരുവിന്റെ പ്രച്ഛന്നവേഷമായിരുന്നു. വിഗ്രഹപ്രതിഷ്ഠയിൽ നിന്ന് കണ്ണാടിപ്രതിഷ്ഠയിലേക്കും അവിടെനിന്ന് 'ക്ഷേത്രങ്ങൾ വേണ്ട വിദ്യാലയങ്ങൾ മതി' എന്ന നിലപാടിലേക്കും ഒടുവിൽ 'നമുക്ക് ജാതിയും മതവും ഇല്ല' എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തിലേക്കുമുള്ള സഞ്ചാരത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം പരിശോധിച്ചാൽ അത് വ്യക്തമാകും. ശിവഗിരിപ്രതിഷ്ഠയുടെ പ്രതിഫലനം എന്നോണം ആണ് ആദിമരത്തിന്റെ നടീൽ രംഗം പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നത്. ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

“ കൂടുതൽ ജനതയെ ഒന്നിപ്പിക്കാൻ പരദൈവത്തോളം മറ്റൊരു ശക്തിയില്ല” എന്ന തിരിച്ചറിവിലാണ് പറയർക്കായി കാവും പുരാവൃത്തവും പരമ്പരയും സൃഷ്ടിക്കണം എന്ന ആലോചനയിൽ എരിഎത്തുന്നത്. നിലാവ് തെളിയുവോളം കൂളിത്തറയിൽ ഇരുന്ന് ആലോചിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഉപായം കണ്ടെത്തുന്നത്. പാതി അബോധത്തിൽ ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയായി, ഇരുട്ടിനെ കീറിമുറിച്ച്, മഴ നനഞ്ഞ്, പുഴ നീന്തി അക്കരെ എത്തി, ഒരു തൈ പൊട്ടിച്ചെടുക്കുന്നു. അത് ചേറുമലയിൽ നടുങ്ങു. രാവിലെ പറയർക്കുടലിൽ നിന്ന് ആദ്യം വന്നവർ കണ്ടത് ആ തൈയുടെ മുന്നിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ച് ബോധമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന എരിയെ ആണ്. പിന്നെ അതൊരു കൂട്ടമായി. അവർ തുടികൊട്ടിക്കൊണ്ട് മലയിറങ്ങി വന്നു. കളിച്ച് ശുദ്ധിയായി തിരികെയെത്തി. “കൂട്ടരേ, ഞാൻ നട്ട ഈ വൃക്ഷം നമ്മുടെ പരമ്പരയുടെ ആദിമരമാണ്. ഈ പരമ്പരയിലെ തുടർച്ചയാണ് നമ്മൾ. നമുക്കൊരു വലിയ പാരമ്പര്യം ഉണ്ട്. നാം ഈ കാടിന്റെയും മലയുടെയും വെള്ളത്തിന്റെയും മക്കളാണ്. നമുക്ക് ദൈവം തരുന്നതാണ് കാറ്റും വെളിച്ചവും. നമുക്ക് ജ്ഞാനം ഇല്ല എന്നതാണ് പ്രശ്നം. നാമത് നേടണം. ഈ മരം അറിവിന്റെ ആധാരമാണ്.”

ഇത് കൃത്യമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രയോഗമാണ്. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയപ്രയോഗത്തിന് പാകമല്ലാത്ത ഒരു ജനതയുടെ മുന്നിൽ അതിന് സ്വന്തം രൂപത്തിൽ കടന്നു വരാൻ ആവില്ല. സമുദായമായും മതമായും അത് രൂപം മാറും. എങ്കിലും അതിന്റെ പ്രയോഗപദ്ധതിയിൽ രാഷ്ട്രീയം കൃത്യമായി രേഖപ്പെട്ടു കിടക്കും. “പറയരിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ പരിണാമം ഒരു നവോത്ഥാനം തന്നെയായിരുന്നു” എന്ന് നോവലിസ്റ്റ് പറയുന്നുണ്ട്. ഈ രീതിശാസ്ത്രം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തതിനാലോ ബോധപൂർവ്വം തമസ്കരിക്കുന്നതിനാലോ ആണ് നാരായണഗുരുവിനെ ദൈവമായും മതോദ്ധാരകനായും സന്യാസി മാത്രമായും അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുന്നത്.

നാട്ടറവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ചാതുർവർണ്യം തകർത്തറിഞ്ഞ അറിവിന്റെ വലിയൊരു പാരമ്പര്യം ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ട്. ബൗദ്ധവും ചാർവാകവും ഉൾപ്പെടെ ഭൗതികവാദപരമായ ആ വിലപ്പെട്ട അറിവുകളുടെ നഷ്ടമാണ് ഇന്ത്യയെ ഇരുണ്ട പ്രാകൃതയുഗത്തിൽ തളച്ചിട്ടത്. വേദം പ്രമാണം ആവുകയും വേദാന്തം ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റ് അറിവുകളുടെ തുടർച്ച നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ജഡാവസ്ഥയിൽ കട്ടപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. ആധുനികീകരിക്കപ്പെടാത്ത അറിവുകൾ നാട്ടറിവുകൾ മാത്രമായി ചുരുങ്ങി. കേരളത്തിൽ ആയുർവേദം പോലുള്ളവ മാത്രം പിടിച്ചുനിന്നു. എങ്കിലും ഒരു ഇട്ടി അച്യുതനെ ആധുനികലോകം തിരിച്ചറിയാൻ ഹെൻരിക് വാൻറീഡ് വേണ്ടിവന്നു. ബുദ്ധിയില്ലാത്തവരാണ് ബ്രാഹ്മണ്യം മുദ്രകുത്തി വളർച്ച മുരടിപ്പിച്ച സമൂഹങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടന്ന ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം 'എരി'യിൽ സജീവമാണ്. നാട്ടറിവുകൾ, സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം, ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം എന്നീ മൂന്നു മേഖലകളെ നോവൽ സ്പർശിക്കുന്നുണ്ട്. “മന്ത്രവാദം ഒരു ജ്ഞാനമാണ്. കീഴാളനെ അത് കർമ്മത്തിനുമേലുള്ള അധികാരിയാക്കുന്നു” എന്നു പറയുമ്പോഴും അതിനുള്ളിലെ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രീയതയുടെയും അംശങ്ങൾ നോവൽ വേർതിരിക്കുന്നുണ്ട്. മന്ത്രവാദം സംസ്കൃതവുമായും വൈദ്യവുമായും എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. “ മന്ത്രവാദം കലത്തൊഴിലായ സമുദായങ്ങളിലെ നിരവധി ജാതികൾ കുറുന്യനാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മലയൻ, മുന്നൂറ്റൻ, പുലയൻ ,പറയൻ എന്നിവരായിരുന്നു അവർ. ഇരിങ്ങൽ കണാരപ്പണിക്കർ എന്ന ഗംഭീര മന്ത്രവാദി സംസ്കൃതം അറിയാവുന്ന വൈദ്യനായിരുന്നു. ശിശുവൈദ്യത്തിലും അപസ്മാര ചികിത്സയിലും അദിതീയൻ. സംസ്കൃതത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിന് ഒരു വൈദ്യ പാരമ്പര്യം ഉണ്ട്. വേലൻ ,മണ്ണാൻ തുടങ്ങിയ ജാതിയിലും സംസ്കൃതം പഠിച്ചവർ നിരവധി. അപ്പോൾ എരി സംസ്കൃതം പഠിച്ച ആദ്യ പറയാനായിരിക്കണം.” ആദ്യ അധ്യായത്തിൽ തന്നെ ചാലിയൻ രാമന്റെ കണ്ണിൽ മരുന്ന് എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന എരിയെ കാണാം. പിന്നീട്

പല സന്ദർഭങ്ങളിലും എരി മന്ത്രവാദിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. എല്ലാ മന്ത്രത്തിന്റെയും കൂടെ ഒരു മരുന്നും ഉണ്ടാകും. വൈദ്യത്തിന്റെ മറയായി മന്ത്രവാദം നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചിത്രം എരിയിലൂടെ നോവലിസ്റ്റ് വരച്ചിടുന്നു. അതേസമയം മന്ത്രവാദിയായ (വൈദ്യനായ) അധഃസ്ഥിതനെ കുറിച്ചുള്ള പൊതുബോധം എങ്ങനെ വികലമായിത്തീരുന്നു എന്നും പറയുന്നു. “ഇരുട്ടിൽ ഏതെങ്കിലും അന്തർജനങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങും. ചരൽക്കല്ലിൽ വശീകരണ മന്ത്രം ജപിച്ച് എരി എറിയും. വശംവദയാകുന്ന സ്ത്രീ എരിക്കു പിന്നാലെ ചാള വരെ ചെല്ലും. പിന്നീട് അവളുടെ അടിവയറ്റിൽ വളരുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ ഭ്രൂണം എടുത്ത് എരി ഒടിമറയാനുള്ള നെയ്യുണ്ടാക്കും. ആ നെയ്യ് പുരട്ടി സ്വയം മാഞ്ഞ് വിഹരിക്കും. “ ഒരുപക്ഷേ ഈ പൊതുബോധത്തിന്റെ കൂടി നിഷേധമായാണ് മന്ത്രവാദി എന്ന അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്നു മാറി എരി എന്ന സാമൂഹികപ്രവർത്തകൻ പിറക്കുന്നത്.

കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ കലർന്നു കിടക്കുന്ന പദമാണ് അറിവ് എന്നത്. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ പരിവർത്തനമായിരുന്നു അത്. ‘എരി’യിൽ അതിന്റെ മിന്നലാട്ടങ്ങൾ കാണാം എരി പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി അറിവിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് സ്വന്തം സമൂഹത്തെ ബോധവൽക്കരിക്കുന്നതു കാണാം. പിന്നീട് ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിന്റെ തുടക്കമായാണ് ഈ ബോധവൽക്കരണങ്ങൾ നോവൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. അതേസമയം ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് സമാനമായ അറിവുകൾ പ്രാകൃതർ എന്ന് കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ജനതയ്ക്ക് ഉണ്ട് എന്ന് നോവൽ വിളിച്ചു പറയുന്നു. നാണിപ്പരത്തി, പെണ്ണട്ടിമലി എന്നീ കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെയാണ് അത് പറയുന്നത്. പറയനാർപ്പരത്ത് പണ്ടെങ്ങോ പടർന്ന് പിടിച്ച കോളാ തടയാൻ വന്ന ഡോക്ടർ ആൽഫ്രഡ് എഴുതിയ ‘മലബാറിലെ എന്റെ ജീവിതം’ എന്ന ആത്മകഥയിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച വിവരം എന്ന നിലയിലാണ് നോവലിസ്റ്റ് ഇത്

അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ പുസ്തകത്തിലെ ‘നാണിപ്പരത്തിയുടെ പ്രസ്തുതികാജ്ഞാനം ‘ എന്ന അധ്യായത്തിൽ ഒട്ടൊക്കെ ആധുനികം എന്ന് കരുതാവുന്ന ഒരു പ്രസവപരിചരണമാണ് നാണിപ്പരത്തി നടത്തുന്നത് എന്ന് ഡോക്ടർ എഴുതുന്നു. “ഈ വാക്യം വായിച്ച് ഞാൻ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനദശകങ്ങളിൽ ഒരു പരവൻ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീ ആർജ്ജിച്ചടുത്ത വിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു. ആ സമുദായം എന്തുകൊണ്ട് നഴ്സിംഗ് മേഖലയിലേക്ക് വന്നില്ല? അവരുടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ദൃശ്യത എന്തുകൊണ്ട് ഉണ്ടായില്ല? നമ്മുടെ ആതുര സേവന രീതികൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് സ്വയം വികസിക്കാതിരുന്നത്?” എന്ന് ആഖ്യാതാവ് ആശങ്കപ്പെടുന്നു. ആധുനികമായ തുടർച്ചയില്ലാതെ പോയ ഇത്തരം നാട്ടറിവുകൾ വലിയൊരു ജനസമൂഹത്തെ അധഃസ്ഥിതരാക്കി മാറ്റിയതിന്റെ ചിത്രം നോവലിലുണ്ട്.

ജാതിസ്വത്വവും മനുഷ്യത്വവും

ജാതിയെ സംബന്ധിച്ച ഉത്തരാധുനികകാലദളിതിസത്തിന്റെ സ്വത്വവാദ നിലപാടുകൾ നോവൽ നിഷേധിക്കുന്നു. “ജാതിരഹിത പൊതുസമൂഹം എന്ന സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ വേണ്ടി, അങ്ങേയറ്റം ജാതീയമായ അടിമത്തം അനുഭവിച്ച ഒരു ജനവിഭാഗത്തിൽ നിന്നും ആത്മാഭിമാനത്തോടെ ഉയർന്നു വന്ന കഥാപാത്രമാണ് എരി” എന്ന് നോവലിന്റെ ആമുഖത്തിൽ (സ്വയം എരിഞ്ഞെഴുതിയ നോവൽ) സജിത കിഴിനിപ്പറത്ത് പറയുന്നുണ്ട്.നായകനായ എരി തന്നെ ഒരു മിശ്രസന്തതിയാണ്. പിതാവ് പറയവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവനും മാതാവ് മലയവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവളുമാണ്. ഉച്ചാരൽ ദിവസം പഴക്കയെറിഞ്ഞ് ആണ് തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന അവളെ അയാൾ സ്വന്തമാക്കുന്നത്. അതോടെ സ്വസമുദായത്തിൽ നിന്ന് അവൾ ഭ്രഷ്ടയാകുന്നു. അവസാനകാലത്ത് അവൾക്ക് തന്റെ അച്ഛനെ കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹം. മകനായ എരി തന്റെ മുത്തച്ഛന്റെ അടുത്തെത്തുമ്പോഴും

മുപ്പതുവർഷം മുമ്പ് നിലനിന്ന അയിത്തം അതേപടി വിലങ്ങുതടിയാകുന്നു.”പരയനായ അവൻ എങ്ങനെ തന്റെ കൊച്ചുമകനാകും” എന്ന് രാമൻ പണിക്കർ ദുഃഖിക്കുന്നു. എരിയുടെതും മിശ്രവിവാഹം തന്നെ. “യേശുമതത്തിലേക്ക് മാർഗം കൂടിയ പെണ്ണാണ് എൻറെ പെണ്ണ്. അതിനു മുൻപ് അവൾ തിയ്യജാതിയിലായിരുന്നു. അവൾക്ക് എഴുത്തും വായനയും അറിയാം” എന്നാണ് പങ്കാളിയെ കുറിച്ച് എരിപറയുന്നത്. “ ഇനി അവൾക്ക് ക്രിസ്തുമതം ഇല്ല. ജാതിയില്ല. അപ്പോൾ അവൾ ഏതു മതം ? ഏതു ജാതി? നമ്മൾ ജീവിക്കുന്ന ജാതി? അപ്പോൾ ജാതി എന്നാൽ എന്താണ്? അത് ശാശ്വതമല്ല എന്നല്ലേ അർത്ഥം. പിന്നെ നമ്മൾ എന്തിന് അതിനെ പരിപാലിക്കണം. അതിനാൽ നമ്മൾ ഇനി അത് ശീലിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. മതം മാറിയത് കൊണ്ടോ ജാതി മാറിയതുകൊണ്ട് മാറാത്ത എന്തോ നമ്മളിൽ ഉണ്ട്. അതിനെയാണ് ഞാൻ മനുഷ്യൻ എന്ന് പറഞ്ഞത്. നമ്മളെ പഞ്ചമരെന്നാണ് വേദം പറയുന്നത്. പഞ്ചമരയാണ് ഞാൻ മനുഷ്യൻ എന്ന് പറയുന്നത്. നാലുവർണ്ണങ്ങളിലും പെടാത്തവർ.” പുലയ വിഭാഗത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാർ ആ വിവാഹത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. പക്ഷേ പുലയപ്രമാണിമാർ അപ്പോഴും വിട്ടു നിന്നു. എന്നാൽ അടിത്തട്ടിലെ മനുഷ്യർ സ്വയം മാറിത്തുടങ്ങി എന്ന് നോവലിസ്റ്റ് പറയുന്നു.

ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുത ജാതീയമായ സ്വത്വത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്കിന് പകരം കൂടിക്കലർപ്പുകൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിലപാടാണ് നോവലിലുള്ളത് എന്നാണ്. ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയിലെ ത്രൈവർണ്ണീകരും (ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ വിഭാഗങ്ങൾ) അവരുടെ സേവകരായ ശൂദ്രനും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയുടെ അനുകൂല്യം കൈപ്പറ്റുമ്പോൾ അതിനു പുറത്ത് പോയ പീഡിതരായ വലിയൊരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ഐക്യം നവോത്ഥാനകാലത്ത് ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതിനെ അതേ അർത്ഥത്തിൽ നോവൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുമുണ്ട്. പുലയവിഭാഗത്തിലെ നേതാവായ തേവർ വെള്ളനുമായി ചേർന്ന് സംഘടന ശക്തിപ്പെടുത്താൻ നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്നു. എരിയുടെ

ശിഷ്യരായി പറയതും പുലയതും ചുരുക്കം ചില തിയ്യന്മാരും നായന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് നോവലിസ്റ്റ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. എരി പറയുന്ന പഞ്ചമർക്കിടയിലും അധീശവർഗ്ഗ പ്രത്യയശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ച അഴുക്കുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ചിത്രീകരിക്കുമ്പോഴും അതിനെയും അതിജീവിച്ച് നിന്ദിതരും പീഡിതരും ആയിരുന്ന ഒരു ജനത ഒന്നിക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ നോവൽ വരച്ചിടുന്നു.

നവോത്ഥാനചരിത്രപുനർനിർമ്മിതി

‘എരി’യിൽ രണ്ടു കാലഘട്ടങ്ങളാണ് കടന്നുവരുന്നത്. ആഖ്യാതാവിന്റെ കാലവും കേരളീയനവോത്ഥാനകാലവും. ആഖ്യാതാവിന്റേത് ഉത്തരാധുനികകാലഘട്ടമാണ് സ്വത്വവാദത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ദളിതിസത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലം. പോസ്റ്റ് കൊളോണിയലിസത്തോടൊപ്പം സബാൾട്ടേൺ പാനങ്ങളും അപ്പോൾ തഴച്ചു വളർന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥ നിയമപരമായി ഇല്ലാതായെങ്കിലും അതിന്റെ അവശിഷ്ടരൂപങ്ങൾ ഇന്നും പ്രബലമായി നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും പഴയ അടിച്ചമർത്തലുകൾ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ള വാദങ്ങൾ ശക്തമായി. ‘എരി’ യിലെ ആഖ്യാതാവ് ഇത്തരമൊരു വീക്ഷണത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. തന്റെ നിറവും അത് തന്നിൽ ഉണ്ടാക്കിയ അപകർഷബോധവും ഒക്കെ ദളിതനായ ആഖ്യാതാവ് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. അതേസമയം തന്റെ ജാതിയിലും ജാതിപാരമ്പര്യത്തിലും ഒക്കെ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ നവോത്ഥാനകാല ചരിത്രത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ആഖ്യാതാവിനെയും മറികടന്ന് ഈ സ്വത്വവാദ ഉപകരണങ്ങൾ ദുർബലമായിത്തീരുന്നു. കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ പോരാട്ടങ്ങൾ, നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ എത്രമേൽ

സാമുദായികമായിരുന്നാലും അത് മനുഷ്യത്വത്തിന് നേർക്കുള്ള പ്രയാണം ആയിരുന്നു. ആ പ്രയാണത്തിൽ പങ്കുചേരുമ്പോഴാണ് ‘എരി’ എന്ന നോവൽ കരുത്തുറ്റതായിത്തീരുന്നത്. ആഖ്യാതാവായ ഗവേഷകൻ, താൻ ശേഖരിച്ച തെളിവുകൾക്കുമപ്പുറം ആശ്രയിക്കുന്നത് ഓർമ്മകളെയാണ്. സാമൂഹ്യമായ ഓർമ്മയിൽ ലയിച്ച വ്യക്തിഗതമായ ഓർമ്മകൾ ചികഞ്ഞെടുത്ത് അയാൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് ഒരു സൂക്ഷ്മചരിത്രം മാത്രമല്ല, ജീവിതമെഴുത്ത്(Life writing) പോലെയുള്ള അരാഷ്ട്രീയചരിത്രവുമല്ല.മറിച്ച് അത് സ്ഥൂലചരിത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള ലയനവും അതുവഴി അതിന്റെ പുനർനിർമ്മാണവുമാണ്. ഉർവിയിൽ ചരിതം എഴുതാൻ ആരുമില്ലാതെ പോയവർ സ്വയം ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചത് പോരാട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ്. രാജകീയചരിത്രങ്ങളുടെ ഏകശിലാത്മകതയെ തകർത്തുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തിന് ഊടുവഴികളും കുനകളും കഴികളും ഉണ്ട് എന്ന് ആ സമരങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ആ പൊതുചരിത്രത്തിലേക്ക് ഒരു സാങ്കല്പികചരിത്രം കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാണ് അഥവാ അവിടെ വിട്ടുപോയ ഇടങ്ങൾ പൂരിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ നോവൽ.അറിവിൽ നിന്നും സമ്പത്തിൽ നിന്നും ആട്ടിയകറ്റപ്പെട്ട ഒരു ഭൂരിപക്ഷജനത 19, 20 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടത്തിയ പോരാട്ടത്തിന്റെ ഹൃദയസ്സന്ദനം ‘എരി’യിൽ ഉണ്ട്. എരിഞ്ഞു തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ജനത, പ്രഖ്യാതചരിത്രസങ്കല്പങ്ങളെ അട്ടിമറിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പുതുചരിത്രനിർമ്മിതി നടത്തുന്നതിന്റെ പണിമുഴക്കം ഈ നോവലിനെ ചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

കുമാർ,ജെ, ഡോ.,ഡോ.കെ.ഷിജു, (എഡിറ്റേഴ്സ്), ആധുനികാനന്തര മലയാളനോവൽ,
മാജബൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2018
ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, പി.കെ., കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രം, കേരള ഭാഷാ
ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1994

പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, എരി, ഡി.സി.ബുക്സ്, 2019

.., (എഡിറ്റർ), നാരായണഗുരു പുനർവായനകൾ, പ്രോഗ്രസ് ബുക്സ്, 2017

ഭാസ്കരനണ്ണി, പി., പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി,
തൃശ്ശൂർ, 2012

റഫീഖ് ഇബ്രാഹിം, പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്: എരിയുന്ന ഒരു കൊല്ലം, ടൂകോപ്പി

truecopythink.media/memoir

ഡോ.പ്രമോദ് കുമാർ ഡി.എൻ.

അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ

മലയാളവിഭാഗം

ഗവ.കോളേജ്, നെടുമങ്ങാട്